

Ne kadar Cebirliyiz ve ne kadar Cebirli kalacağız

Nafis dayımın kapısından aşağı bizim eve doğru bakdım. Catılı, eskimiş bir ev. Bir zaman bu ev yeni idi. İçinde çocukluğumuz geçmişti. Sıcakıdı, gülüşlerimiz ile dolu idi. Şimdi bize uzaktı. Sanki bu evde hiç yaşamamışdık, oynamamışdık avlusunda.

Nafis dayımın oradan aşağı bizim eve doğru yürüdüm. Avluya girdim. Her şey değişikdi, farklı idi. Avluya girdim. Tandırdamından sesler geldi. Tandır damında ekmek ediyorlardı. Beni çağırdılar, „Erim gel kömbe ye“ diye. İçeri girdim. İçerde Vahide bacım, Etemin karısı ve birde yabancı genç bir kadın vardı. Kömbemi yapmalarını bekledim. Sonra, bilmem aklıma nereden düşdü, Vahide bacıma sordum : „Vahide baci sen nerelisin“ diye. „Satıklıyım“ dedi. Sonra diğer kadına sordum. Oda ben de Satıklıyım dedi. Sonra Etemin karısına sorayım demeden bana : Amaa Erim noldu beni tanımın mı, ben Hamidin kızımı“ dedi.

Kömbemi aldım. Avluya çıktım. Çıkınca Mahmut emimin Bayramı gördüm. Oradan onun yanına vardım. Cardaktan yukarı çıktım. Sonra onunla biraz sohbet etdik. Sohbet ederken aşağı doğru manzarayı seyrettim. Uzakda ırmagın kıyısında köylere doğru bakdım. Sonra masmavi baraja. Kızıl ırmak yavaş yavaş akıp gidiyordu.

Bayram abim ile sohbetde laf başka köylerdeki akrabalarımızdan acıldı. Bayram abi bir çok akrabamızı saydı başka köylere evlenmiş gitmiş. Cogunu hiç tanımıyorum ve görmedim bile. Sonra düşündüm, başka köydeki akrabalarınız kimler ile evlendiklerini ve onların hangi köylere gittiklerini. Bizim bu saydıklarımız sadece bir kaç kuşak idi ve sadece bizim bildiklerimiz. Toplasan ve bir kaç kuşak daha geri gitsen, nerelere varırdık ? Bu dereden kaç su akdı ? Ve anladım tüm bu çevre köyler şöyle ve böyle bir biri ile akraba idi.

Sonra akıp giden kızıl ırmağa bakdım. İrmaktan Hititler dönemine ait bir heykelin çıkarıldığını okumuşdum. Suan Kırşehir de bir müzede sergileniyordu. Yani bundan dört bin yıl önce buralarda Hititler yaşıyorlardı. Peki bunlar şimdi neredeydiler. İrmagın kıyısından Romalılara ait bir şose yol geçiyormuş. Başka köylerde üzerinde yunanca yazılı taşlar çıkıyor. Bu ırmaktan kaç çeşit halk su içdi ? Kaç çeşit halk birbirine karışdı ? İnsanlığın ırmagı nereye akıyordu.

Sonra Viyanada ve yurt dışında evlenen insanlarımızı ve akrabalarımızı düşündüm. Kimi Denizlili ile, kimi Kayserili ile kimi başka milletden insanlar ile evlenmiş. Üç kuşak sonra insanlar kimin ile evlenecekdi ve bunlar kendine ne kadar Cebirliyim diyecekdi. Her kesin yeni akrabası , hısımları olacak ve olmuş. Eskiler unutulacak ve unutuluyor. Bu doğanın doğal akımı olmalı. Kim şuan her yere dağılmış on kuşak önce akrabalarını tanıyor.

Peki bizden Cebirliye ve Cebirliden bize ne geri kalacak ? Geriye sadece insanlık adına ürettiğimiz ve kalıcı hale getirdiğimiz kalacak. Gerisi ırmaktaki su tanecikleri gibi akıp, kaybolup gidecek.

Erim Solmaz, 01.11.2009, Berlin